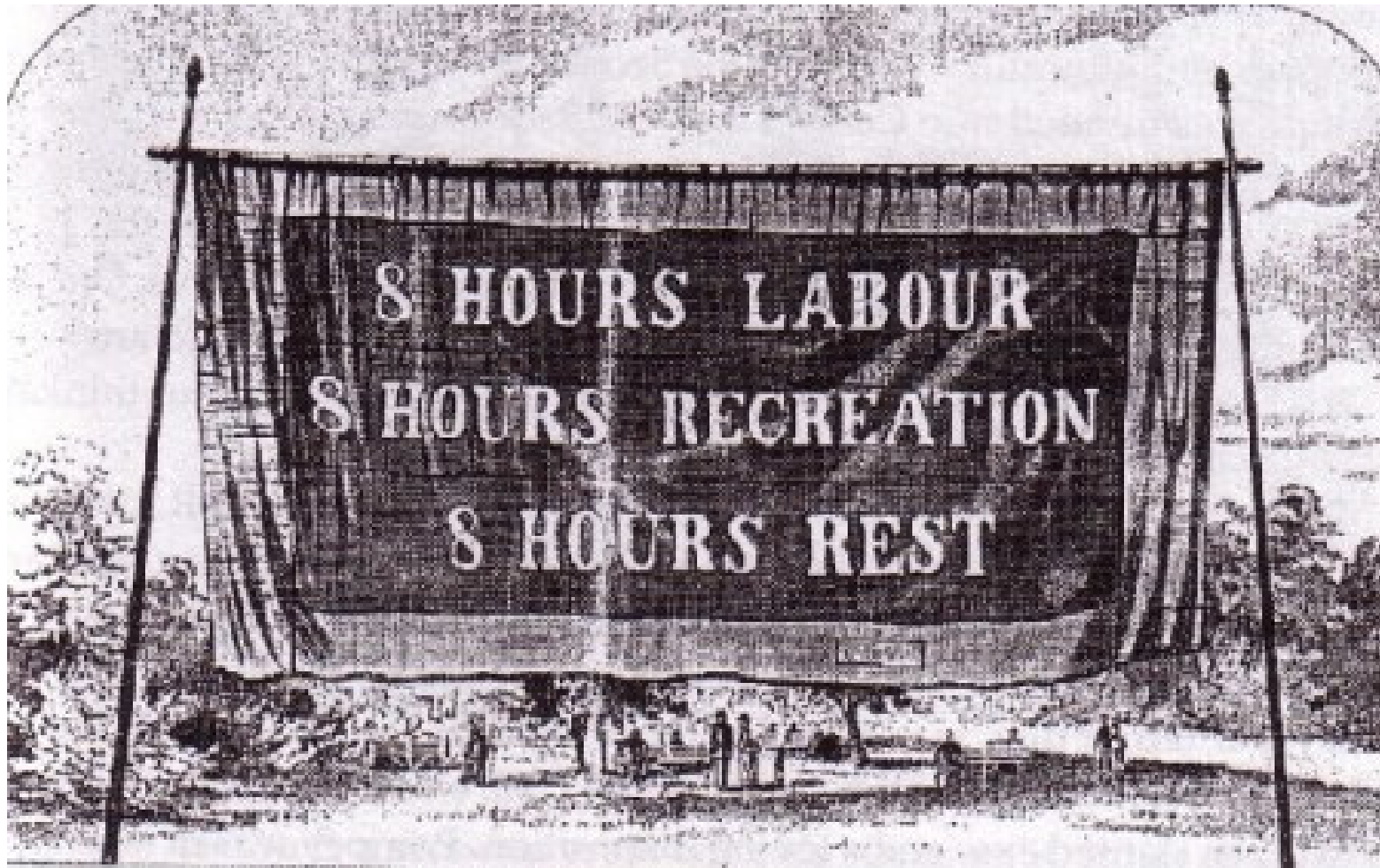
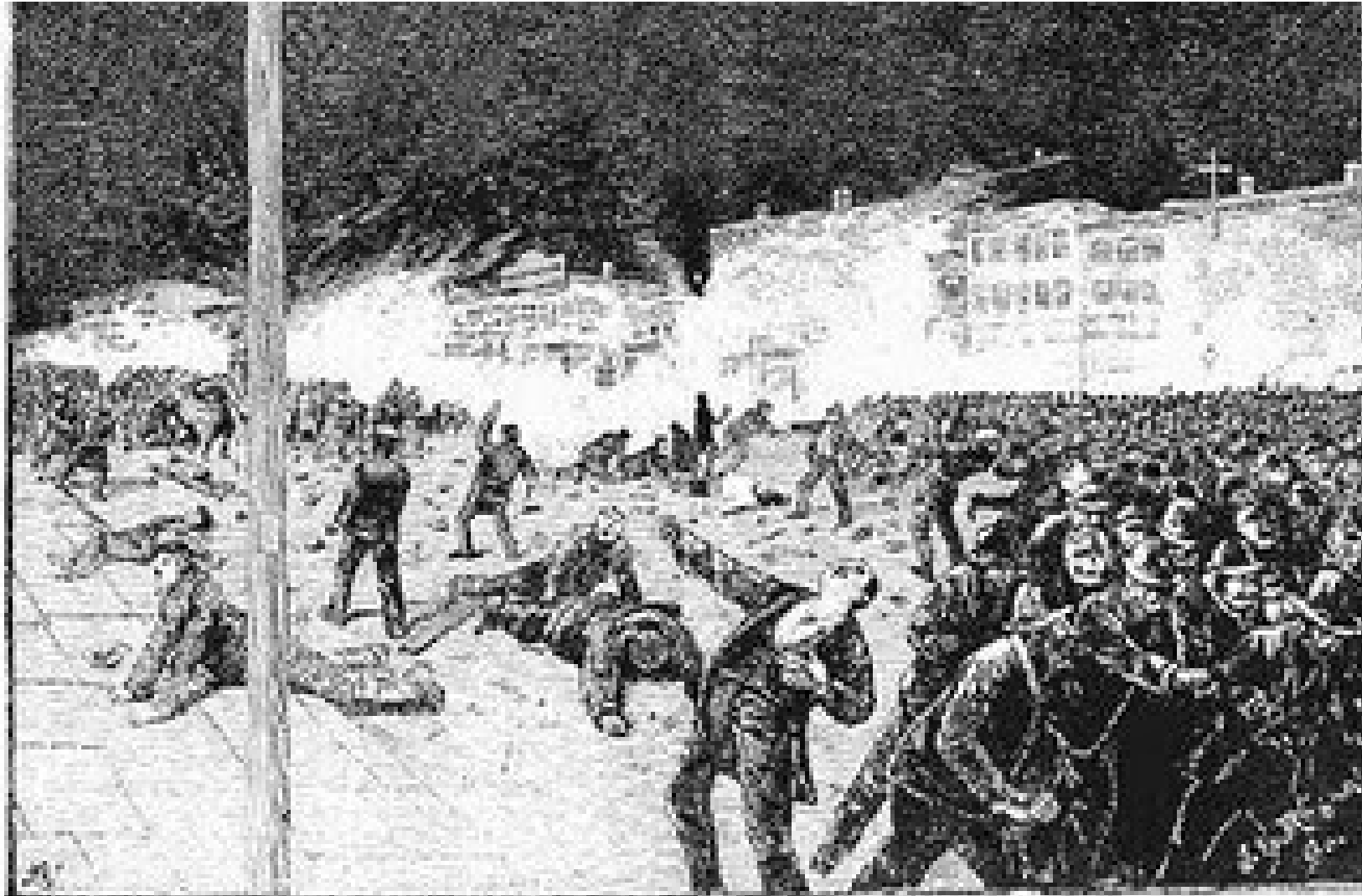

ΣΙΚΑΓΟ 1886
ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΠΑΙΤΟΥΝ
8 ΩΡΕΣ ΔΟΥΛΕΙΑ 8 ΩΡΕΣ ΨΥΧΑΓΩΓΕΙΑ 8 ΩΡΕΣ ΞΕΚΟΥΡΑΣΗ

Χιλιάδες εργαζόμενοι κατέβηκαν σε απεργίες. Η πρόταση ήταν για 8ωρο στη δουλειά. Μέχρι τότε η εργάσιμη μέρα ήταν 10, 12 ή ακόμα και 14 ώρες, ενώ πολλές φορές οι εργαζόμενοι/ες υποχρεώνονταν να δουλεύουν και Κυριακές.

The police attack on the workers demonstration at Haymarket, Chicago, 1885

Η 1η του Μάη του 1886 εξελίχθηκε σε ένα μαζικό απεργιακό κίνημα. 400.000 εργάτες κινητοποιήθηκαν με απεργίες και διαδηλώσεις σε μεγάλες και μικρές πόλεις. Το Σικάγο έκανε την πιο εντυπωσιακή Πρωτομαγιά, με 90.000 διαδηλωτές στους δρόμους. Η κινητοποίηση συνεχίστηκε και τις επόμενες μέρες.

Ήταν μέρες διεθνισμού. Διαφορετικές κοινότητες ενώθηκαν στον ίδιο στόχο (στο Σικάγο 10.000 Βοημοί, Πολωνοί και Γερμανοί διαδήλωσαν με μουσική και σημαίες). Ήταν μέρες που έσπασε ο ρατσισμός. Για πρώτη φορά, σε πάρκα που ήταν κλειστά για τους μαύρους, όλοι οι απεργοί, λευκοί και μαύροι, κατέληγαν τις διαδηλώσεις μέσα σ' αυτά. Ήταν μέρες όπου οι γυναίκες (πολλές φορές και σαν οργανώτριες) έμπαιναν στον αγώνα, σπάζοντας τις διακρίσεις. Οι εφημερίδες αποκαλούσαν «φωνακλούδες αμαζόνες» τις ράπτριες που οργάνωναν απεργιακές παρελάσεις.

Στις 3 Μαΐου, στο εργοστάσιο των θεριστικών μηχανών Μακ Κόρμικ στο Σικάγο εργάζονταν απεργοσπάστες. Απ' έξω 6.000 φορτοεκφορτωτές, κυρίως μετανάστες, τους αποδοκίμαζαν, αναγκάζοντάς τους να υποχωρήσουν προς το εργοστάσιο. Η αστυνομία πυροβόλησε, σκοτώνοντας τέσσερις απεργούς.

Με πρωτοβουλία του Αυγούστου Σπáis, εκ μέρους του Διεθνούς Συνδέσμου Εργαζομένων, διοργανώθηκε την επόμενη ημέρα νέα κινητοποίηση. Κατά τη διάρκεια των ομιλιών το πλήθος ήταν ειρηνικό.

Ήταν κοντά στις δέκα το βράδυ όταν έκλεινε τη συνάντηση. Έβρεχε δυνατά και περίπου 200 άνθρωποι είχαν παραμείνει στη πλατεία. Ξαφνικά μια αστυνομική δύναμη 180 ατόμων, εισέβαλε και διέταξε τους ανθρώπους να διασκορπιστούν αμέσως. Ο Fielden διαμαρτυρήθηκε λέγοντας «είμαστε

ειρηνικοί».

Εκείνη τη στιγμή μια βόμβα ρίχτηκε στις τάξεις της αστυνομίας. Σκότωσε έναν, τραυμάτισε θανάσιμα έξι ακόμη και τραυμάτισε περίπου εβδομήντα άλλους. Η αστυνομία άνοιξε πυρ στους παρεβρισκόμενους. Πόσοι ακριβώς σκοτώθηκαν από τις σφαίρες της αστυνομίας δεν εξακριβώθηκε ποτέ.

Η κυριαρχία του τρόμου πέρασε πέρα από το Σικάγο. Ο τύπος και οι ιεροκήρυκες καλούσαν για εκδίκηση. Οι αίθουσες συνεδριάσεων, τα γραφεία των ενώσεων, οι έντυπες εργασίες και ιδιωτικά σπίτια δέχτηκαν επίθεση.

Όλοι οι γνωστοί συνδικαλιστές συνελήφθησαν. Ακόμη και πολλοί ανίδεοι συλλήφθηκαν και βασανίστηκαν. «Κάντε τις επιδρομές πρώτα και κοιτάξτε το νόμο μετά» ήταν η δημόσια δήλωση του Julius Grinnell, κρατικού πληρεξούσιου.

Στις 19 Αυγούστου εφτά από τους κατηγορούμενους καταδικάστηκαν σε θάνατο, και ένας σε 15 χρόνια φυλακή. Μετά από μια μαζική διεθνή εκστρατεία για την απελευθέρωσή τους, το κράτος «συμβιβάστηκε» και μετέτρεψε κάποιες ποινές σε ισόβια φυλάκιση. Ο Lingg αυτοκτόνησε στο κελί του την ημέρα πριν από τις εκτελέσεις. Στις 11 Νοεμβρίου 1887 οι Parsons, Engel, Spies και Fischer κρεμάστηκαν.

600.000 εργάτες βγήκαν στο δρόμο για την κηδεία τους. Η εκστρατεία για την απελευθέρωση των Neebe, Schwab και Fielden συνεχίστηκε.

Στις 26 Ιουνίου 1893 ο κυβερνήτης Altgeld τους απελευθέρωσε. Ξεκαθάρισε ότι δεν έδωσε τη χάρη επειδή πίστευε ότι τα άτομα είχαν υποφέρει αρκετά, αλλά επειδή ήταν αθώα για το έγκλημα για το οποίο είχαν δικαστεί. Αυτοί και οι κρεμασμένοι ήταν τα θύματα της «υστερίας, ενός τσούρμου ενόρκων και ενός προκατειλημμένου δικαστή».

Οι αρχές θεωρούσαν κατά την διάρκεια της δίκης ότι μια τέτοια δίωξη θα έσπαζε τη ραχοκοκαλιά του κινήματος για το δωρο. Πράγματι, αργότερα ήρθαν στο φως στοιχεία ότι η βόμβα ίσως είχε ριχτεί από έναν πράκτορα της αστυνομίας που εργάζονταν για τον καπετάνιο Bonfield, σαν μέρος μιας συνωμοσίας στην οποία ήταν μπλεγμένοι ορισμένοι ατσάλινοι προϊστάμενοι για να δυσφημήσει το εργατικό κίνημα.

Έτσι γεννήθηκε η εργατική πρωτομαγιά

Στις 20 Ιούλη του 1889, το ιδρυτικό συνέδριο της Δεύτερης Διεθνούς κατέληξε σε μια απόφαση που σφράγισε την ιστορία του εργατικού κινήματος σε ολόκληρο τον κόσμο.

«Σκοπός μας - έλεγε η απόφαση- είναι να οργανωθεί μια μεγαλειώδης διαδήλωση σε συγκεκριμένη ημερομηνία, με τέτοιο τρόπο ώστε ταυτόχρονα σ' όλες τις χώρες και σ' όλες τις πόλεις, την ίδια συμφωνημένη ημέρα, οι εργάτες να απαιτήσουν απ' τις δημόσιες αρχές να μειώσουν με νόμο την εργάσιμη ημέρα στις οκτώ ώρες και να εφαρμόσουν στην πράξη τις υπόλοιπες αποφάσεις του Συνεδρίου του Παρισιού.

